

Dönts a kereszttel!

Enying,
2020. március 22.

Lekció (olvasmány):

Apostolok Cselekedetei 26. részének 23-24. versei:

„...a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni népének és a pogányoknak. – Mikor pedig ezeket hozta fel védelmére, Fesztusz hangosan így kiáltott:

– Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örültségbe visz.”

Textus (igehirdetés alapigéje):

Pál apostol első levele a korinthusiakhoz, 1. részének 18. és 23-24. versei:

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje... mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.”

Mindenkinek megvan a maga kereszttje – mondjuk akkor, amikor együttérzésünk jeleként azt akarjuk kifejezni, hogy nem látunk a másik ember szavai vagy tettei mögé, csak sejtjük, hogy nagy terheket hordozó életről van szó. A keresztt a hétköznapi nyelvhasználatunkban a megpróbáltatások, az egyéni tragédiák, a súlyos kihívások megfelelője.

Mindannyiunknak vannak ilyen kereszttjei. Az idős kor kereszttje, egy súlyos betegség kereszttje, a gyász kereszttje, az egyedüllét, vagy egyenesen a magány kereszttje, a meg nem értettségé, vagy a munkahelyi kihívásoké – és tudjuk még folytatni a sort. El egészen a jelenlegi helyzetünkig, amikor egészségügyiként, pedagógusként, bármilyen érintett (lassan van-e nem érintett terület?) munkahelyen dolgozóként, szülőként, vagy nyugdíjasként, a családi és személyes kapcsolatainktól felelős módon elzárkózva kérdezzük, vagy már csak sóhajtok: meddig még?

Mai alapigénkben az a Pál apostol, aki maga is megjárta a körülményeinek kiszolgáltatott emberi sors mélységeit (üldöztetés, ármánykodás, ártatlanul bebörtönzés, megkövezés, plusz a nem részletezett, de állandó betegsége, amire „testébe adatott tövisként” hivatkozik), szóval ez a Pál mégsem a mi emberi kereszttjeinkről, igazságtalanul ránk mért szenvedéseinkről beszél, hanem Krisztus kereszttjéről, ami megosztja az arról halló embereket. Ugyanakkor azt is mondja, hogy ez a keresztről szóló beszéd meg tudja tartani azokat, akik nem bolondsággát tekintenek rá.

2020 Nagyböjtjében, a mai vasárnap azt kérdezi tőlünk Isten az Igéjében, hogy ha Krisztus kereszttje tényleg megosztja az embereket, akkor mi melyik oldalon állunk. Azokén, akik szerint a keresztről szóló beszéd bolondság – lásd az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvből Porcius Fesztusz római helytartó felkiáltását: „Bolond vagy te, Pál!” –, vagy azokén, akik szerint az Isten megtartó erejét jelenti?

Egy kép ugrik elő: a nagypénteki Golgota hegyének képe a három kereszttel. Középen Krisztusé, jobb és baloldalán egy-egy latorral (olyan súlyú bűnt elkövetőkkel, akiket bűnükért a rómaiak a legkegyetlenebb büntetéssel, a kereszthalállal sújtották). Az egyik bűnös gúnyolódik Jézussal, a másik viszont hisz benne, és meghallja a krisztusi ígéretet: „*Még ma velem leszel a paradicsomban.*” (Lukács evangéliuma 23. rész 43. verse). Az egyik bűnös Krisztus közvetlen közelében van, mégis elvesz, a másik viszont üdvözülni. A keresztt az első pillanattól kezdve megoszt. Nem lehet kikerülni. Olyan, mint az útkeresztvezetés: nincs arany középút, vagy jobbra, vagy balra mehetsz csak tovább. Se kompromisszum, se konszenzus nem létezik: csak a Te döntésed.

Azóta ez a kép ismétlődik újra meg újra. Egészségben és betegségben, bőségben és szükségben, a komfortzónánkban vagy azon kívül, a megszokott és a teljes mértékben szokatlan élethelyzeteinkben halljuk is a Krisztusról szóló beszédet, mindig ez a legfontosabb kérdés: érdektelennek, bolondságnak tartjuk-e, vagy Isten erejét jelenti számunkra? Ha az utóbbi, akkor már megragadhatjuk az ígéretet: helyünkre rak, rendbe tesz, eligazít és új távlatokat nyit számunkra. Egészen az üdvösség távlatáig.

Pál apostol nem teketóriázik, a Krisztus keresztiére adható reakcióinkat röviden csoportosítja: az egyik elveszít, a másik üdvözít.

Kedves Testvérem, Te, aki ezt ma olvasod, azért tartasz még itt az olvasásban, mert megtapasztaltad: Megváltónk keresztiéről szóló beszéd a Szentháromság Istennek olyan ereje, ami minden komoly kihíváson keresztül megtartó erő.

A nagybőjti időszak annak a minősített alkalma, amikor gyülekezeti közösségünkben odakuporoghatunk Krisztus keresztiéhez. 2000 éve. Azért áll még a keresztt, hogy döntés elé állítson minket is, akik halljuk vagy olvassuk a róla szóló beszédet.

Döntésünk tétje ez: elveszünk vagy üdvözülünk. Egyik volt lelkészem így írta le a keresztt melletti döntés súlyát: „*Aki nem dönt, azt ledöntik, de aki dönt, az dönthetetlen lesz.*”

Érdeemes végigolvasni [a teljes igeszakaszt](#), hogy most, amikor mindenhol a koronavírusról szóló hírek áradnak, tudatosíthassuk: nemcsak a világjárvány int minket józan döntésekre, hanem a bőjti időszak is.

Félreérthető, de mégiscsak le kell írni: nekünk most elsősorban Nagyböjt van, és a világjárvány ennek „*csak*” a környezete. A „*boldog békeidők*” megszokott életmódja egy szempillantás alatt került mérlegre. Viszont 2000 év óta nemzedékről-nemzedékre, azaz mindig az éppen azt halló ember számára, ma éppen Neked és nekem ugyanaz a kérdés: hogyan tekintünk Krisztus keresztiére?

Egy szemrevaló, már-már amulettyszerű ékszer? Az egyetemes emberi szenvedés szimbóluma? Egyszerűen bolondság? Vagy mindezekkel szemben a Megváltó értünk hozott áldozatát jelenti-e? Ha ez utóbbi, akkor van-e szándék erre a felismerésre építeni az életünket? Egy félelem nélküli, erős, szeretni képes és akaró, józan életet? Egy imádkozó, Bibliát olvasó, áldozathozatalra és adakozásra kész életet?

Mert ha igen, akkor annak ellenére, hogy mennyire rosszabbodik a helyzet (márpedig minden jel szerint súlyosbodik), józanságból, fegyelmezettségéből, áldozathozatalból, a

reménytelenséggel szembeni reménységből lesz erőnk Krisztus Szentlelke segítségével ötösré vizsgázni.

Mert Krisztus keresztje és a róla szóló beszéd, azaz az igehirdetés (más szóval prédikáció), akár képernyőn nézed, akár olvasod, Isten irántad való szeretetét jelenti. Nem az a kérdésünk, hogy ki számára bolondság, vagy divatjamúlt hóbort, hanem az, hogy akarunk-e belekapaszkodni.

Krisztus keresztje nem jelkép, nem egy elvont eszme szimbóluma, hanem Isten hozzád való szeretetének valósága.

Azé, hogy megbocsátotta bűneidet, azaz, hogy mennyire voltál iránta közömbös, és sokszor milyen távolinak tűnt Számodra. Azért halt az Római Birodalom legnagyobb bűnöseinek halálával meg értünk a kereszten, hogy a jobbára szegezett bűnössel együtt még ma megtapasztaljuk: az Ő országának valóságába már itt, ebben az életben átléphetünk.

Imádkozunk azért, hogy ez az üzenet áttörje a mi és a gyülekezeti közösségünk tagjai életében a közöny, a félelem, a tanácstalanság és kiszolgáltatottság falait!

Ámen!

Imádkozunk:

- az egészségügyi dolgozókért és mindazokért, akik most hivatásuk miatt a korábbi terhek sokszorosát viselik
- iskolai munkatársi közösségünk tagjaiért, a szülőkért és gyülekezetünk gyermekeiért
- a döntéshozókért
- a veszélyeztetettekért
- azokért, akik még mindig nem érzik, mekkora önfegyelemre van szükségünk
- és végül, de nem utolsó sorban gyászoló testvéreinkért

***„Áll a Krisztus szent keresztje
Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve
Látom üdvösségemet.***

***Bánt a sok gond, űz a bánat,
Tört remény, vagy félelem:
Ő nem hagy el, biztatást ad:
Békesség van énvelem.”***

Református énekeskönyv 230. dicsérete
*John Bowring éneke (1825-ből,
nem sokkal az európai kolerajárvány kitörése előtt)*